

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 2. Zwarte Koo. — 4. De Heks uit de Duinen.
5. Aan de Molenbeek. — 7. Karel Cogge (De Overstroming aan den IJzer. — 9. De
Jonge Vluchteling. — 13. Beter een Lap dan een Scheur. — 14. Harten van Goud.
(B. Hans). — 15. Op 't Verdrongen Land van Saaftinge. — 16. De Fee van den Kluis-
berg. — 17. De Zinneloozen te Gheel. — 18. De Hut op de Heide. — 19. Hugo Ver-
riest. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 21. De Landlooper. — 22. En toch
Feest. (B. Hans). — 23. Sinterklaas in 't Veerhuis. — 24. Grapjes en Vroolijke Ver-
tellingen. — 25. De Vriezeman. — 26. Verdwaald en Terecht. (B. Hans). — 27. De
Jongens van West-Roosebeke. — 28. De Jongens van den Waterkant. (B. Hans.) —
29. De Kleine Smokkelaar. (A. De Cort). — 30. De Verdrongen Stad. — 31. Het Wees-
je van Brugge. — 32. Schoone Daden. — 33. Een plezierige Vacantie. — 34. Nog
in de Grapjes. — 35. Het kindje van de zee. — 36. In de Moeren. — 38. De Vlucht in de
Koffer. — 39. De Man uit den Toren. — 40. Spreekwoorden en Verhalen. — 43.
De Veerman van 't Zwin. — 44. 't Grafje in de Duinen. — 46. Broederliefde (de
gebroeders van Raemdonck). — 47. Brugge en Omgeving. — 48. Eerlijk duurt het langst.
49. De Kleine Verspieder. — 51. Een Lastig Geschenk. — 52. Zonder Ouders.
(B. Hans). — 53. Een Kerstfeest in Vlaanderen. — 54. Arme Bedelares. (A. De Cort).
— 55. De Verloren Zoon. — 56. In 't Bosch van Houthulst. — 57. Nog Gered. (B.
Hans). — 58. Uit de Oude Doos. — 59. Dokter Jenner en Jenny. (J. Ten Heuvel). —
60. Moeder Eyer. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 64.
De Kinderen van den Zeeloods. (B. Hans). — 65. Bij de Boschkerels. — 66. De Kinde-
ren van den Smkelaar. — 68. De Landverhuizers. — 69. Leeuwte Van Damme. —
70. Van alles wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 72. Een Moedige Kermisjongen. —
73. Trouwe Vriendschap. — 75. Aan de Kust. — 76. Het Bultje. (B. Hans). — 77. De
Pastoor van Lapscheure. — 78. Samen uit. — 79. De verrassing van Audenaarde. —
81. Een Pak van 't Hart. — 82. Vaderlandsche Verhalen. — 85. De overwintering op
Nova-Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den Val. — 89. Hoe Sinterklaas hielp. — 90.
In Grooten Nood. (Annie Hans). — 91. Kerstmis aan Zee. — Toch beter thuis. — 105.
Denk aan Moeder. — 110. Robinson Crusoe. — 111. Hendrik Conscience. — 116. Een
Blijde Sinterklaas avond. — 117. Peter Joannes (B. Steyns). — 121. Hoog Bezoek.
— 122. De wonderlijke Zwaan. — 123. Uit Bange Dagen. — 125. De
Flinke Baanwachtster. — 126. De Kerels van Lampernisse. (Zannekin). — 127.
Eliza's Vlucht. — 128. De Gelaarsde Kat. — 129. De Dochter van den Blauwer. —
130. In Vacantie. — 131. Gered uit de Sneeuw. — 132. Tinneke. — 133. De Heldin
van Stekene. — 134. Onrechtvaardig Gestraft. — 135. De Apostelbrokken van Ruper-
monde. — 136. Tijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 138. Alfreda Vacantie. — 139.
Matha's Avonturen. — 140. St-Niklaas te Mechelen. — 141. Kerstavond van Bertje. —
142. Op 't Oud Kasteel. — 143. De Reis in de Wildernis. — 144. Bij de Kabouters. —
145. De Spionnen op den Toren. — 146. De Jongen van Gaver. — 147. Een Jaar van
Huis. — 148. De Schat in de Duinen. — 149. Oud Moederke. (C. Maerten). — 150. De
Smokkelaars van de Zee. (J. Godderis). — 151. De Brand. — 152. De Schat in de Mijn.
(B. Hans). — 153. Het Graf in 't Bosch. — 154. Het Berouw van den Strooper. — 155.
't Kasteel Hoogdonck. — 156. Van de Hut naar het Paleis. — 157. De Heldhaftige
Mijnwerker. — 158. Brave Harten. (tooneelstukje). — 159. Kerel de Goede. — 160. Na
veel avonturen. — 161. — Gered door een aap. — 162. Jan Breydel. — De slag der
Gulden sporen. — 164. Van den dood gered. — 165. — Het Becheljongetje (J. Melaeris).
166. — D. Toovenaar. — 167. Van drie roovers. — 168. Een jonge held. — 169. Jacob
Van Art velde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genéveva van Brabant. —
172. — Een avontuurlijke reis. — 173. De strijd met den wolf. — 174. Een vreeselijke
avond. — 175. De gevluchte slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. —

Richt u voor Kinderbibliotheek tot A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Hoe Jack Prairie boer werd



— PRIJS : 60 CENTIEMEN —

Uitgave Hans-Van der Meulen, Contich.

HOE JACK PRAIRIE-BOER WERD.

I.

Jack was cow-boy (koejongen), bij boer John Butler in de Amerikaansche streek Kentucky. Trouw diende hij zijn baas. En in die dagen was het nog gevaarlijk in de verwijderde, eenzame prairie's, de vlakten van Amerika. De boeren waren landverhuizers geweest, die de woeste gronden in akkers veranderd hadden. Ze woonden in houten huizen, nog door jonge vruchtboomen omringd.

Verderop waren er dichte, groote bosschen. Nu en dan kwamen daaruit benden Indianen, waarbij ook roofzuchtige blanken waren. En ze vielen de

hoeven aan, om paarden en vee te rooven. Ze waren dan dikwijls wreed en doodden de boeren en hun gezin. Daarom was er bij de hoeven een fort, waarin zich soldaten bevonden, door de regeering afgezonden. Dat fort bestond uit houten gebouwen, ook een kerkje, een schooltje, een winkel, en de kleine groep was omringd door paarden wallen. In die omheining waren twee openingen als poorten, welke men met boomstammen sluiten kon.

Hier en daar lagen van die forten; dit, waarvan we nu vertellen heette Clark. Als er groot gevaar was, vluchtten de vrouwen en kinderen van de hoeven, met het vee, binnen het fort. En de boeren met zonen en knechten, sloten zich bij de soldaten aan, om den vijand te verdrijven.

Jack, de cow-boy van boer John Butler, had reeds menigen keer dapper tegen de Indianen gestreden, en eens zijn baas het leven gered (1).

Hij was een wees, maar de zeventien-jarige jongen, werd bij Butler als een eigen huisgenoot beschouwd. En vrouw Anna, Betty, de oudste dochter en de andere kinderen hielden veel van hem.

't Werd nu Winter, en het vee van John Butler, bleef van de vlakke weg. Het werd bij de hoeven binnen een omheining gebracht, door bergen

(1) Zie Nr. 186: Jack, de cow-boy.

tegen den kouden wind beschut. En daar hadden de dieren warme stallen.

Jack en Frits, een knecht, zorgden er voor. Betty, de dochter, en Nelly, de meid, gingen er twee keer daags melken. De jongens brachten dan de melk in vaten naar de hoeve.

Zekeren dag verlieten de meisjes weer het veekamp.

— Weet ge, wat ik gisteren uw vader tot uw moeder hoorde zeggen? vroeg Nelly, de meid, aan Betty.

— Wel, wat was dat?

— Ze spraken over Jack. En uw vader, noemde het nu tijd, om Jack zelf boer te maken.

— Hij wordt de volgende week achttien jaar, maar is zoo sterk als een man van vijf en twintig, antwoordde Betty. En Jack is zeer verstandig.

— Hij leest altijd in boeken, die hij van den geestelijke in 't fort krijgt. Maar hij kan toch niet genoeg geld bespaard hebben, om vee te koopen. Land ligt er genoeg voor het nemen en met boomen uit het bosch, kan Jack een huis, een stal en een schuur bouwen. Doch vee kost geld en waar zal Jack dat halen? Zooveel verdient een cow-boy niet.

— Ik denk, dat vader hem zal helpen. Ge weet hoe Jack vader het leven redde? 't Was in een gevecht met Indianen. Onze menschen moesten

vluchten. Vader was gewond en lag op de vlakte. Jack miste hem en hij zocht vader. En op zijn paard Bob, nam hij vader mee, die Goddank van zijn wonden genas. Vader voelt dus vriendschap voor Jack. En hij heeft er al meer over gesproken om Jack op een eigen hoeve te zetten.

— Dan komt Jack's zuster, Maud, zeker bij hem wonen? vroeg Nelly.

— Ja, dat denk ik... Maud is nu meid op een hoeve, nog al ver van hier. Ze is daar heel goed. Maar ze zal liever bij haar broer zijn.

— Hun moeder is vrøeg gestorven, hé?

— Ja... en hun vader werd door Indianen gedood.

De meisjes ontmoetten den geestelijke van het fort.

— Is Jack in het veekamp? vroeg hij.

— Ja, antwoordde Betty.

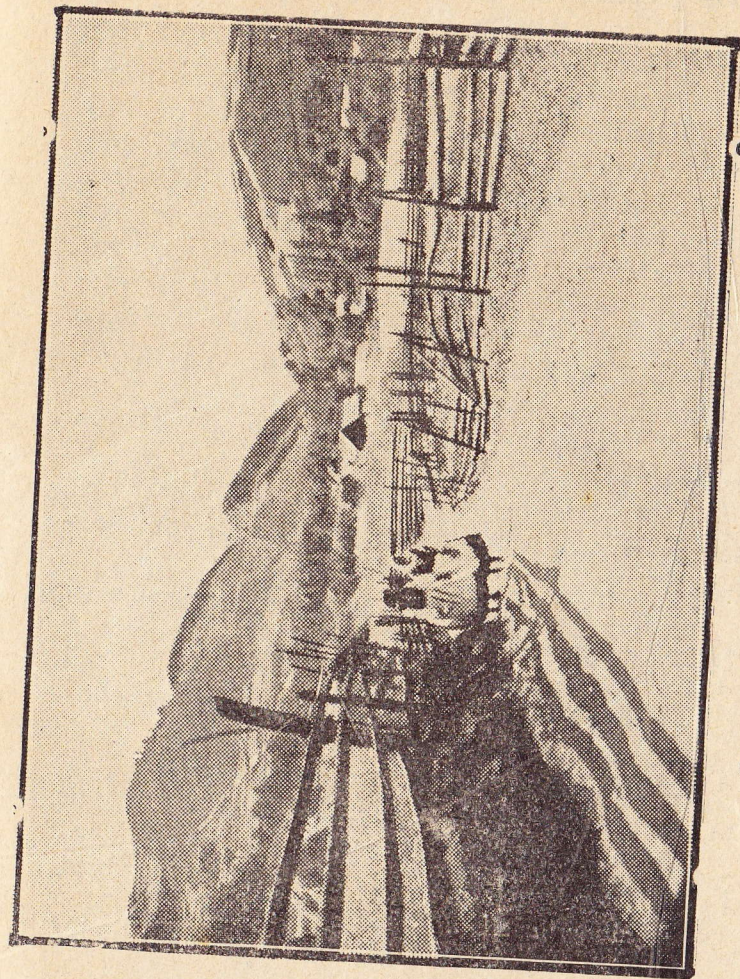
— Ik moet hem eens spreken... ik ben zoo juist bij uw vader geweest...

— Er is toch geen onraad? vroeg Betty, want steeds dacht men aan Indianen.

— Neen, neen, alles is rustig. Ik moet over heel iets anders met Jack praten... Ge zoudt het willen weten, hé? Niet zoo nieuwsgierig zijn, meisjes.

En de geestelijke ging lachend verder.

Hij was spoedig in het kamp. Jack was bezig het stroo onder de koeien te vernieuwen.



De meisjes verlieten het veekamp.

De geestelijke wenkte hem en Jack trad nader. Hij groette beleefd, want onze cow-boy had goede manieren.

— Jack, zei de geestelijke, ge weet, dat onze schoolmeester de volgende week vertrekt. Hij heeft een betrekking in de stad, en wil weg zijn voor de sneeuw valt. Nu is het voor hem een goede verbetering en hij verdient het. In de stad zal hij naar een nieuwen onderwijzer uitzien voor ons, maar we moeten dien niet voor de Lente verwachten. We dienen dezen Winter toch iemand te hebben op school, en nu heb ik gedacht, dat gij klas zoudt doen.

Jack keek den geestelijke verbaasd aan en schoot dan in een lach.

— Ik schoolmeester worden! riep hij uit. Frits, schreeuwde hij tot den anderen knecht, kom eens hier.

En toen Frits nieuwsgierig nabij getreden was, vervolgde Jack:

— Weet ge wat vader Humfrie nu van mij wil maken? Een schoolmeester! Een cow-boy schoolmeester! Ik de jongens les geven.

— Dat kunt ge best, beweerde Frits. Ge zit altijd met uw neus in een boek, ginds op de vlakte. En ge kunt goed schrijven en rekenen... Hoeveel komen er uw hulp niet vragen voor brieven en rekeningen!...

— Maar ik ben zoo gaarne in de open lucht!

En me dan tusschen vier muren willen stoppen! hernam Jack.

— Alleen nu in den Winter, tot de nieuwe meester komt, merkte de geestelijke op.

— Maar ik moet helpen dorschen, vader Humfrie...

— Ik heb met uw baas gesproken en hij wil u in de Wintermaanden school laten houden. Hij zal zich wel redden, zegt hij.

— Maar ik zal me daar gevoelen als een kat in een vreemd pakhuis, vreesde Jack.

— Ik help u immers. Maar ik kan niet altijd op school zijn. Jack, gij kunt de heele kolonie een grooten dienst bewijzen. Juist in den Winter komen er veel meisjes ongens naar school, die 's Zomers moeten werken. Ze hebben 't onderwijs zoo noodig. En ik heb niemand om den meester te vervangen buiten u, Jack. Toe, zeg ja...

— En de baas vindt het goed?

— Ja, zeker! Hij zegt ook, dat de school moet door gaan.

— Neem aan, Jack! zei Frits. Wel, 't is nog een prettig baantje. Ge staat heele dagen lekker bij de kachel, ge behoeft u niet moe te maken, ge wordt een fijne mijnheer!

— Zeg eens, de boerderij heeft mijn hart, hoor! verzekerde Jack. Voor mij is er geen schooner bedrijf dan boeren!

— Dat weet ik, sprak de geestelijke En in 't voorjaar verlaat ge de school... Stem toe!

— Nu, ik wil het probeeren, maar ik zie er erg tegen op, bekende Jack. Over mijn koeien ben ik baas, maar over jongens, dat is wat anders! En 's Winters komen er naar school, die zoo oud zijn als ik!

— Dat zal best gaan, hernam de geestelijke. En ik ben er immers ook. Dus ge komt de volgende week Woensdag. De meester vertrekt Vrijdags. Ge kunt dan nog eens twee dagen afzien, hoe hij school houdt.

— Als mijn baas het goed vindt, zal ik er zijn, vader Humfrie.

— Met John Butler is het in orde! En Jack, ik dank u hartelijk. Ge neemt een pak van mijn hart.

De geestelijke vertrok.

— Wel, meester Jack, ik wensch u geluk, schertste Frits.

— Ik wou, dat ik van den Winter hier mocht werken.

— Als ge een paar dagen school gehouden hebt, zult ge wel anders praten.

— Of er uit loopen!

— Zeg, als er lawaaimakers zijn, trommelt ge er maar eens flink op. Ge hebt harde knuisten. En een paar blauwe oogen en wat builen op hun knikker, zullen die kerels wel temmen...

Toen Jack en Frits met de vaten melk op de hoeve kwamen, zei Betty:

— Ik weet 't groot nieuws al. Jack wordt schoolmeester. Vader Humfrie is nog even aan geweest.

— O, ik zie er tegen op als tegen een berg, sprak Jack eerlijk.

— Waarom? Ge zijt geleerd genoeg. 't Gaat best, verzekerde Betty.

— Vindt ge het niet verwaand van mij, dat ik het aangenomen heb?

— Verwaand? Wel neen! Wie anders zou den meester kunnen vervangen?

Baas John Butler, een flinke, goedige boer, en zijn vrouw, de vriendelijke Anna zeiden, dat Jack zijn plicht deed. En bijna ieder in de kolonie was tevreden, dat Butler's cow-boy de kinderen les wilde geven.

II.

Als met lood in de schoenen stapte Jack naar school. Het houten lokaal was nog maar half vol. Pas na een dag of veertien zouden de grootere jongens en meisjes komen, die in den Zomer op de hoeven werkten.

De kinderen keken nieuwsgierig naar den cow-boy, die nu zijn beste pak aan had. Jack moest nog niets doen dan die twee dagen op een

stoel te zitten. Hij keek nauwlettend den meester af en luisterde, hoe deze les gaf.

Die twee dagen waren gauw om en toen stond Jack alleen voor de klas. Vader Humfrie kwam 's morgens een woordje tot de leerlingen spreken. Hij zei, dat ze dankbaar moesten zijn voor Jack's hulp. Nu konden ze toch veel leeren, al was de meester weg. En de geestelijke verwachtte, dat allen gehoorzaam en vlijtig zouden zijn.

Vader Humfrie vertrok en Jack begon zijn nieuwe taak. De kinderen zaten op bankjes zonder leuning aan lange houten tafels. Veel gerief was er niet. Maar op de prairie was men al blij met zulk een school.

Jack voelde, dat het zou gaan, om school te houden. En opgewekt deed hij zijn werk.

Naast de school stond een houten huisje voor den meester. Jack keerde liever na klastijd naar de hoeve terug.

Eens keerde hij weer uit school. Aan den wal van 't fort werkte een jonge man. Aan zijn rechterbeen was een ketting met een grooten ijzeren bol, gebonden. Deze diende om den jongen man te beletten hard te loopen en te vluchten. Want hij was een gevangene, die dwangarbeid verrichtte. Hij heette William en vroeger was hij ook in dienst geweest bij John Butler. Maar Jack had William verrast, toen deze 's

nachts Indianen en blanke deugnieten wilde helpen om de paarden van zijn baas te stelen. William had Jack toen willen dooden, doch hem alleen kunnen wonden. En hij moest met de roovers mee vluchten, want Jack had om hulp roepen. Later werd William door de soldaten van het fort gevangen genomen, en ter dood veroordeeld. Dank aan de voorspraak van vader Humfrie en van Jack, spaarde de overste van het fort zijn leven. Doch William was nu een gevangene.

Hij zag Jack nader komen. En plots zei hij:

— Ha, de mouwveger is schoolmeester geworden. Een fijne schoolmeester! Maar de kinderen zullen wel meer weten dan gij, die achter de koeien uw wijsheid hebt opgedaan.

Jack bleef staan.

— Ja, ik weet dat ge kwaad op me zijt, William, sprak hij. Ik zie het dikwijls genoeg aan de manier, waarop ge me bekijkt.

— Is het niet uw schuld dat ik hier met dien bol aan mijn been loop? 'k Wou dat ik hem tegen uw kop kon gooien.

— Uw schuld alleen is het dat ge gevangen zijt. En ge weet, dat ik ten beste gesproken heb voor uw leven.

— Hadden ze me maar opgehangen! Is dit een leven!

— Wees gehoorzaam en vlijtig, dan komt wel de dag van uw bevrijding!

— Houd uw zedepreekjes, huichelaar! Ik heb uw mooie praatjes niet nodig, zei William.

Een soldaat kwam uit een gebouwtje.

— Zet de vent weer zijn grooten mond open? vroeg hij aan Jack. Ze hadden den verrader beter een eindje touw om zijn nek geknoopt, dan een bol aan zijn mageren stelt. Een kerel, die de Indianen den weg wees naar zijn eigen volk! Werk voort, en verdien tenminste uw brood! beval de soldaat, die ook bewaker was.

William zei geen woord meer.

— Hij is toch een mensch, sprak Jack zacht tegen den soldaat. Misschien zal hij tot inkeer komen!

— Alles is mogelijk, maar de kerel is door en door valsch. Als vader Humfrie bij hem komt, dan zit William met neergeslagen oogen, o, zoo braafjes, maar achter vader Humfrie's rug vloekt en raast hij. En er zijn nog enkele jonge gasten, die altijd trachten bij dien deugniet te gera-ken.

— Kinderen?

— Kereltjes van vijftien jaar, denk ik... Let maar eens op, nu ge schoolmeester zijt.

Jack ging naar huis. 's Avonds bestudeerde hij de lessen die hij den volgenden dag moest ge-

ven. Maar hij vond toch altijd tijd, om nog wat te gaan helpen in het veekamp, al zei baas John dat dit niet noodig was.

Stilaan kwamen er grootere jongens naar school. En eerst voelde Jack zich verlegen. Maar 't waren meest goedige gasten, die gaarne nog wat leerden. Jack deed niet bazig. Hij leek hun kamaraad. En dat beviel. De cow-boy had plezier in zijn werk. En de groote knapen en meisjes vertelden thuis, dat hij best schoolmeester kon blijven.

Een der leerlingen gaf Jack toch last. Hij heette Ben Stevenson, en was de zoon van een boer. Hij telde vijftien jaar, maar was flink opgegroeid en leek ouder.

Hij kon nog maar gebrekkig lezen. Hij had nooit goed zijn best gedaan.

Op een morgen liet hij in de klas een muis loopen, die hij van huis meegebracht had. En de kleineren schrokken erg. Sommige schreeuwden luid. De heele klas was in de war. De grooten trachtten de muis te vangen, omdat de kleinen zoo bang waren en zelfs op hun bankje recht gingen staan.

Ben Stevenson lachte. En hij had nog meer plezier, toen hij een bankje liet kantelen, zoodat twee kinderen op den grond tuimelden. Een knaapje kreeg een bloedneus en zette een vreese-lijke keel op.

Jack had de laffe daad van Ben gezien. Hij greep den schuldige, gaf hem een duchtigen cowboy-klap om de ooren en duwde hem in den hoek. De muis was ontsnapt door een gaatje in den wand. De bloedneus werd gestelpt. En de orde keerde weer. Toen liep Ben Stevenson naar zijn plaats terug.

— In den hoek blijven, zei Jack.

— Voor u zeker! sprak Ben brutaal. Gij zijt maar een cow-boy en ik ben de zoon van een boer. Wat hebt gij over mij te vertellen!

't Was even stil in de klas. Maar dan sprong Vic Rowing op, ook een boerenzoon, al zeven-tien jaar oud. Hij snakte Ben bij den nek, duwde hem op de knieën voor Jack, gaf hem een paar opstoppers en beval:

— Vergiffenis vragen!

— Ik zal 't niet meer doen! schreeuwde Ben, die bang was voor Vic's harde knuisten.

Jack trok Ben recht.

— Ga naar huis, zei hij. Ik zal met uw vader komen spreken.

En Ben verliet de school. Jack ging door met zijn les.

Na schooltijd begaf hij zich naar de hoeve van Stevenson. Die Ben bezag hem altijd zoo hatelijk. Wat had de jongen tegen hem?

Ben was pas thuis gekomen. Hij had al dien

tijd rond gezworven en slechts nu vernam zijn vader, dat de knaap uit school gestuurd was geworden. Ben kreeg een pak slagen.

— Jack, ik verzeker u, dat de bengel voortaan stil zal zitten in school, sprak boer Stevenson.

En ja, Ben was makker, maar dikwijls ving Jack zijn boozen blik op.

Zekeren namiddag gaf Jack weer les en ging dan rond om de leerlingen bij het werk te helpen. Hij kwam ook bij Ben Stevenson, die slordig had gewerkt.

— Ben, veeg uw lei eens af, en begin alles op-nieuw, zei Jack. Neem uw vod uit uw tasch!

Maar Ben maakte geen haast. Hij zag rood als vuur.

— Vooruit Ben, doe wat ik zeg, herhaalde Jack, en hij trok de tasch open.

Er viel iets met een bons op den vloer. Het was een vijl. Ben raapte ze haastig op.

— Wat doet ge daarmee? vroeg Jack. Toch niet vechten, hoop ik.

— Wel neen! Ik moest van vader in den winkel een vijl halen.

— Berg ze dan weg! En nu aan 't werk.

En 't was of Ben zijn best wilde doen; hij werkte en schreef beter.

Den volgenden morgen was er nieuws in het fort. 's Nachts was William, de gevangene, ge-

vlucht. Hij had den keten met den bol doorge-
vuld, en een gat in den houten muur van zijn hok
gemaakt. Iemand moest hem dus werktuigen ge-
geven hebben. Maar wie? Kon men alle soldaten
vertrouwen? Er waren ruwe gasten bij.

Ook op school werd de ontvluchting bespro-
ken. En Jack, die van de tamelijk verre hoeve
kwam, vernam nu het gebeurde. Dadelijk dacht
hij aan Ben en diens vijl. Zou Ben het werktuig
aan William gegeven hebben? De soldaat had
eens gezegd, dat William nog jonge kamaraden
bezat. Was Ben een der vrienden?

— Dat zal zijn, dacht Jack. En William heeft
Ben tegen me opgestookt en daarom had de jon-
gen een haat tegen mij. Ben heeft dikwijls met
William kunnen spreken als deze werkte en de
bewaker niet vlak in de buurt stond.

Jack zei echter niets en hield school als gewoon-
lijk. Hij merkte, dat Ben onrustig was.

Na de middagschool volgde Jack Ben Steven-
son, die recht naar huis ging. Dicht bij de hoeve
haalde Jack den knaap in.

— Ben, zei hij, gij hebt William een vijl ge-
geven.

Ben werd weer rood. Maar brutaal riep hij:

— Gij liegt! Wat weet ik van William af!

— Gij hebt dikwijls met hem gesproken. En
William zei hatelijke dingen van mij... Die vijl
in uw tasch gisteren...

— Ik heb ze van vader moeten mee brengen
uit den winkel.

— Dat zal ik nu eens vragen.

— 't Zijn uw zaken niet! Waar moet gij u
mee? Als ge naar onze hoeve komt, loop ik
weg.

— Naar William? Heeft hij u gevraagd met
hem mee te gaan?

Jack had Ben bij den arm genomen, om hem te
beletten de vlucht te nemen.

— Laat me los, ik ben geen klein kind! riep
Ben woedend.

— Ik laat u niet los... Zeg me de waarheid!
Hebt gij William helpen vluchten?

— Wat weet ik van William!

Ben worstelde om vrij te geraken. Hij schopte
zelfs naar Jack. Maar deze hield den deugniet ste-
vig vast en sleurde hem mee.

Op de hoeve moest men iets bemerkt hebben,
want vader Stevenson kwam snel nader.

— Wat is er nu weer, meester? vroeg hij
verschrikt.

Ben bedaarde, want voor zijn vader was hij
bang.

Jack deelde zijn vermoeden mee. En boer Ste-
venson schrok.

— Ben, hebt gij voor mij een vijl moeten
koopen? sprak hij. Zoo liegen! Dadelijk de waar-

heid zeggen. Hebt gij dien William geholpen?

— William was onschuldig...

— Ha, ge hebt hem een vijl gegeven?

— Ja... Ik had medelijden met hem...

— Medelijden met dien verrader, een man, die de Indianen naar ons leidde, om te stelen en te moorden... En nu kan de schelm opnieuw beginnen. En dan hebt gij ook schuld. O, ik vind het vreeselijk!

— Ik vrees dat William uw zoon verlokst heeft om hem te volgen, hernam Jack. Ben sprak al van weg loopen. Baas Stevenson, ge moet alles weten.

— Maar ik wil William niet volgen! beweerde de knaap.

— Vroeg hij het dan? Zeg ons de waarheid! drong de boer aan.

— Ja... Ik moest het geld uit mijn spaarpot mee nemen... Maar dat wilde ik toch niet.

— En waar moest ge William vinden?

— Achter den Sterreberg, bij de rivier, bekende Ben.

— Wanneer?

— Van avond... Maar ik zou niet gegaan zijn.

— Nu weten we, waar we den vluchteling kunnen aanhouden, zei Jack.

— Kom eens mee, meester. We moeten samen praten.

Ben werd door zijn vader opgesloten. En dan overlegden Stevenson en Jack, wat er te doen was.

— Ik ben overtuigd, dat William weer naar de Indianen gaat, zei Jack. Hij kent ze immers van vroeger. En hij zal ze aanzetten hier te komen rooven. Hij is kwaad op de mannen van ons fort en op de boeren.

— En toch heeft hij genade gekregen, toen hij ter dood veroordeeld werd.

— Een slecht karakter. De kwestie is nu hem te vangen. Hij zit ergens achter den Sterreberg. Ik zal naar den overste van 't fort gaan en eenige soldaten vragen.

— Ja, de overste moet verwittigd worden, erkende Stevenson. Maar wat zal hij met mijn jongen doen?

— Niets! Dat verzeker ik u. Ben staat in 't fort onder mijn gezag. Dat is een recht van den schoolmeester. En ik geloof het middel te kennen om Ben te beteren, niet door hardheid zelfs. En ook zonder dat de andere leerlingen te weten komen, wat er gebeurd is.

— O, meester, als dat kon!

— Ja, ja... Ben is verdoold...

Nog eenigen tijd spraken Stevenson en Jack met elkaar.

Jack begaf zich dan naar het fort. Het was al donker geworden.

III.

Met drie soldaten en nog een man kwam Jack op den Sterreberg. Het was een duistere avond. De mannen konden geen hand vóór de oogen zien. Maar Jack wist, dat Ben met een lantaarn-tje had moeten zwaaien om William te laten weten, waar hij was.

Plots zagen ze echter zelf lichtseinen.

— Wat zou dat zijn? vroeg een der soldaten.

— O, ik weet het wel, sprak de man, die Jack vergezelde.

Hij was een woudlooper, die boodschappen deed voor de boeren en van fort tot fort trok en vooral ook de beweging der Indianen bespiedde. Hij werd Arend genoemd.

— Dat zijn seinen van William om de Indianen over de rivier te verwittigen, dat ze hem moeten komen halen. De kerel weet wel, hoe hij ze geven moet. En hij heeft den Sterreberg gekozen, omdat hij van hier een ver uitzicht heeft. Laat ons eens even wachten en toezien.

Het troepje koos een beschut plekje achter een rots, maar door een spleet hadden ze 't uitzicht op de rivier.

Ze hielden zich in hun mantels, want al had de wind geen vat op hen, toch was het koud.

Lang werd hun geduld niet beproefd. Van de overzijde werd met lichten geantwoord. De Arend keek scherp toe.

— Er zullen helpers komen, zei hij. Dat wordt met die signalen gemeld.

— Maar dan moeten we William vlug bij de lurven pakken, oordeelde Jack.

— Ja, de verrader mag niet ontsnappen. We weten al, waar hij zoo wat zit. Hij heeft het door zijn seinen bekend gemaakt.

— Ik heb hier een lantaarn en als ik nu zwaai, zooals de jongen van Stevenson had moeten doen, komt William in 't net gekropen, beweerde Jack.

— Geduld wat..., vroeg de Arend. Laat ons nog een eindje verder kruipen! Wie weet, wat er te ontdekken is. De Indianen zullen zoo geen haast maken... Ja, ik vermoed, dat ze pas morgen ochtend komen; in 't duister is 't gevaarlijk op de rivier met al de klippen.

De mannen slopen verder. De Arend, die overal den weg scheen te kennen, ging vooruit. Jack had hem bij 't fort ontmoet en hem dadelijk zijn medewerking gevraagd.

— Ik vind, dat de overste dien bengel van Stevenson voor een heelen tijd in de gevangenis moest zetten, zei een der soldaten.

— Ben is nog een kind, en moet zich beteren, maar dat is mijn zaak, sprak Jack. En ik verzoek u voor de anderen te verzwijgen, wat hij misdaan heeft. Want anders krijgt hij een slechten naam voor zijn leven en dat is onrechtvaardig.

— 't Kwaad moet er toch uit.

— Laat mij doen... maar niet in de gevangenis van 't fort, doch op school.

— Ge hebt volkomen gelijk, stemde de Arend toe. Laat ons nu echter zwijgen. We zijn niet ver meer van William's schuilplaats.

Zoo stil mogelijk kropen de mannen voort.

De Arend bleef dan staan.

— Ze spreken... William is niet alleen, fluisterde hij.

En men hoorde inderdaad stemmen.

— Nog wat dichterbij, fluisterde de Arend.

Even later konden ze verstaan, wat er gezegd werd.

— 't Is William die aan 't woord is, vezelde Jack.

En ze hoorden den gevluchte over het fort en de boeren praten.

— Ik haat ze allemaal, sprak William. En morgen wil ik een paar hoeven in brand steken.

's Avonds doen we het, als de boeren slapen... Eerst en vooral die van John Butler. Ik moet Jack hebben, den cow-boy, waarvan ze een schoolmeester hebben gemaakt! Zijn scalp zal aan een boom hangen, ja heel zijn verwaande kop. De valschaard heeft wel meegewerkt, om me voor de strop te bewaren, maar 't was om me elken dag als gevangene te kunnen zien, met een bol aan mijn been. De Indianen komen En we houden ons morgen hier in de spelonk verborgen, maar wacht tot het avond is. En van Ben Stevenson maak ik een flinken roover, om de boeren te tergen. Ik verklaar heel Clark den oorlog.

— Ik doe mee, antwoordde de ander. De overste van het fort heeft me eergisteren laten afranselen omdat ik een stuk vleesch uit de keuken gehaald had. En dat vergeet ik niet. Moest die schoolknaap u niet bevrijd hebben, dan had ik het gedaan. Het is een geluk, dat we elkaar in het bosch ontmoet hebben.

De soldaten wisten nu dadelijk, wie William's kamaraad was: Black, een soldaat, die veel last verkocht had.

William ging voort met woorden van haat en wraak te spreken.

De Arend leidde zijn groepje weer achteruit.

— Jack, zwaai nu met uw lantaarn, zooals

Ben moest doen, zei hij. Dan komt William naar u toe en we grijpen hem vast, nog eer hij bij u is. Twee anderen pakken intusschen Black bij den kraag.

Jack verwijderde zich naar een hooger punt en van onder zijn mantel haalde hij een lantaartje.

Hij dacht aan Ben, die alles aan zijn vader verteld had en als aan den rand van den afgrond weg gerukt werd. Ha, William had een roover van hem willen maken! Aan welk een ellendig leven was Ben ontkomen?

Jack begon te zwaaïen. Zijn hart bonsde van spanning. In de andere hand klemde de cow-boy zijn knuppel. William kon een omweg maken en toch tot bij hem geraken. En dan zou het een strijd zijn op leven en dood. Hij wist nu nog meer, hoe fel William hem haatte.

Maar daar klonken kreten. En weldra riep de Arend:

— Jack, kom maar, we hebben ze!

William en Black waren snel vast gegrepen en lagen daar reeds met de armen op den rug geboeid.

— Ha, verwenschte cow-boy, ge overwint weer! schreeuwde William.

En hij schreeuwde van woede. Black be-
weerde, dat hij geen kwaad had gedaan en
smeeke om zijn vrijheid. Maar de twee kerels

moesten mee naar het fort. Dadelijk werden ze vóór den overste geleid, die nu ook vernam welke plannen William gemaakt had. Zwaar geboeid werden de gevangenen in een hok gelegd.

Den volgende morgen zou de geestelijke school houden, want Jack moest op den Sterberg zijn. Hij zat er in de spelonk met Arend, den fortoverste en veel soldaten.

Pas was het licht of over de breede rivier naderde een kano, met Indianen bemand.

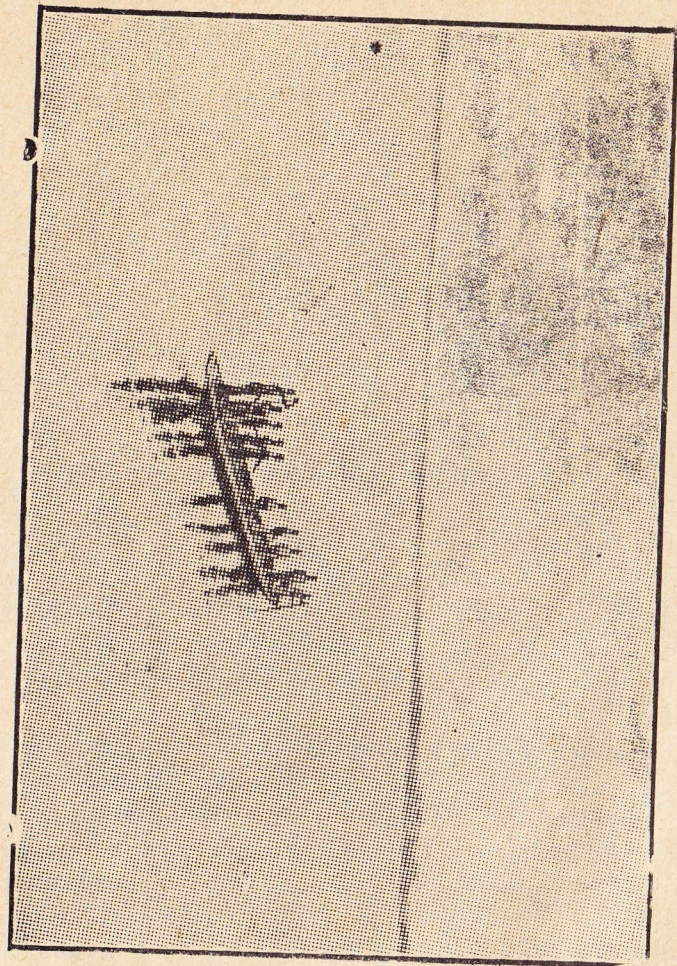
— Daar zijn de helpers van William, zei Arend. Laat ze naderen. We kunnen ze op onze manier verwelkomen. 't Zijn er van de shawnees, gevaarlijke gasten!

De troep hield zich goed verborgen. En snel kwam het ranke scheepje vooruit.

Toen het dicht bij den oever was, schoten de soldaten van achter een rots. De Indianen schrokken geweldig. Maar ze wierpen dan met pijlen.

Opnieuw werd er gevuurd. De blanken zagen, dat er roodhuiden getroffen werden. En dan gebeurde er iets wreeds. De Indianen schenen onder elkaar te twisten. Er werden er drie van 't eigen volk in 't water gegooïd. En de kano keerde en vluchtte.

Van de drie drenkelingen zwom er een naar



den oever. Hij klom tegen een klip op en kermde.

— Schiet hem neer! riep de overste van 't fort.

— Neen, dat mag niet! zei Jack snel. Hij is een krijgsgevangene. En hem dooden ware een moord. We moeten hem meenemen naar 't fort. We dienen de Indianen te toonen, dat wij rechtvaardig zijn.

Er werd in het troepje gemord en gespot, maar de overste gaf Jack gelijk.

De cow-boy hielp den Indiaan van de klip. Hij zag, dat de man gewond was in den schouder. De roodhuid smeekte door gebaren om ontferming. En Jack knikte hem vriendelijk toe. Hij was van meening dat men door voorbeelden van rechtvaardigheid en naastenliefde ten slotte den eerbied der Indianen zou winnen.

De gewonde werd mee gevoerd en Jack begaf zich naar school.

's Avonds had hij op de hoeve weer veel te vertellen. En Betty keek bewonderend naar hem op.

IV.

Ben kwam weer naar school. De andere leerlingen wisten niet, wat hij gedaan had. Zijn vader had hem streng gestraft en hem gezegd:

— Zonder meester Jack's hulp, zou de fort-

cverste u wel een maand in de gevangenis gestoken hebben. Maar meester Jack heeft voor u gesproken en hoopt, dat ge zelf zult inzien op welk een verkeerden weg ge waart.

Drie dagen na het gebeurde op den Sterreberg zei de overste tot Jack:

— Gij moet in de rechtbank zetelen om William en Black te helpen vonnissen.

Als rechters koos de overste gewoonlijk verschillende personen. Veel wetten bestonden er toen nog niet.

De rechtbank hield zitting. Achter een tafel zaten de overste, de geestelijke, Jack, Jim Butler, een broer van Jack's meester, een luitenant der soldaten en baas Flint, ook een boer.

Eerst werd William voorgeleid. De overste vroeg, waarom hij Indianen had laten komen.

— Om met hen te vluchten, antwoordde William.

— Maar eerst wildet ge met hen hoeven in brand steken. Uw gesprek met Black is afgeluisterd geworden.

Arend en soldaten kwamen dat nog eens vertellen. Maar de gevangene loochende.

De rechtbank beraadslaagde dan.

— William heeft tijd gehad om zich te beteren, maar hij is nog slechter geworden, zei de overste. We moeten nu kort spel met hem maken en hem aan de galg hangen.

— Wel ja, zei de luitenant, dat is het beste. Hij is een gevaarlijke kerel. Moest men hem niet ontdekt hebben in de spelonk, dan lagen er nu verscheidene hoeven in puin en wie weet hoeveel boeren, vrouwen en kinderen er vermoord zouden zijn!

— De doodstraf is wreed, sprak Jack. Laten we William overbrengen naar de stad. Daar zal hij in de groote gevangenis opgesloten worden, waaruit hij niet kan wegloopen. En wie weet, hij komt er misschien tot inkeer.

Vader Humfrie was het met Jack eens.

Maar de overste schudde het hoofd.

— William heeft al eens genade gehad, zei hij. 't Heeft niets geholpen. En als de gemeene kerel toch weer ontsnapt, wordt hij kapitein van een rooversbende.

Er werd gestemd; de meerderheid moest over het lot van William beslissen. En behalve die van den geestelijke en Jack, waren de stemmen voor de doodstraf. William werd binnen geroepen en hoorde het vonnis.

— Bah, doet wat ge wilt, riep de verdorven man. O, kon ik u maar eens bij de kerel krijgen! schreeuwde hij woedend tot Jack.

— Jack heeft als vroeger genade voor u gevraagd, zei de overste.

— Valschheid! raasde William, doch hij werd geboeid weggeleid.

De soldaat Black kreeg twee jaar gevangenisstraf en zou nu op zijn beurt moeten werken met een bol aan zijn been.

Twee dagen later werd William in het fort opgehangen. Het was 's morgens vroeg. Veel menschen gingen kijken, maar Jack wilde het niet zien. Vader Humfrie vertelde hem, dat de veroordeelde op 't laatst toch berouw getoond had.

Dien dag, na schooltijd, bleef Ben Stevenson in de klas. En toen hij met Jack alleen was, begon hij te weenen.

— Meester, snikte hij, ik zal voortaan gehoorzaam en braaf zijn. O, ik voel nu, dat William van mij een slecht mensch zou gemaakt hebben.

Jack sprak vriendelijk met Ben en voelde dat deze nu zijn vriend was geworden.

Op de hoeve van John Butler werd de gewonde Indiaan liefderijk verpleegd door Betty. Ook Jack zat dikwijls aan zijn bed. En de Indiaan toonde zich dankbaar. Maar op een morgen was hij weg. Hij had in den nacht de vlucht genomen.

— Die kerels zijn nooit te vertrouwen, bromde baas John. Nu kan de roodhuid terug komen, om te rooven. Hij kent den weg.

— Hij heeft ondervonden dat Christen menschen kwaad met goed vergelden, oordeelde Jack.

De Winter verliep rustig. Ieder was blij toen het voorjaar naderde.

— Gij moest altijd onze schoolmeester blijven, zei vader Humfrie tot Jack.

— Neen, ik keer naar het boerenbedrijf terug. En ik hoop dat de nieuwe meester spoedig komt, antwoordde de cow-boy.

Op een schoonen dag verscheen de onderwijzer en Jack bleef nog twee dagen in de klas. Toen zei hij tot John Butler:

— Morgen ben ik weer cow-boy.

— Dat niet, zei de baas. Ik heb een ander plan. Uw land ligt afgebakend en velen zullen een handje helpen, om voor u een huis, een stal en een schuur te bouwen. Ge wordt zelf boer. Van ons krijgt ge vee.

Jack hoorde verheugd dit goede nieuws. De boeren waren dankbaar, dat Jack hun kinderen heel dien Winter onderwijs had verstrekt. En ieder wilde wat doen voor hem. De zonen hielpen de gebouwen oprichten. De een gaf een ploeg, de ander spaden en eggen, baas Stevenson zelfs een grooten wagen. John Butler schonk vee. En zoo werd Jack prairie-boer.

Zijn zuster Maud kwam bij hem wonen.

Zekeren dag reden eenige Indianen over de vlakte. Een droeg de Amerikaansche vlag als teeken van vrede en vriendschap. De boeren kwamen aangeloopt. Jack herkende in den vaandeldrager den roodhuid, die op de hoeve

verpleegd was. De man kwam een verbond sluiten. Zijn stam wilde vreedzaam handel drijven met de boeren en geweld van andere Indianen beletten. De Christelijke liefde had hem getroffen.

Dat was heerlijk nieuws. Ieder wilde vrede en rust. En het verbond werd gesloten.

Voortaan kwamen de Indianen als handelaars en vrienden.

Jack werd een flinke boer. En twee jaar later trouwde hij met Betty Butler.

En toen jaren nadien, rond het fort een groot dorp ontstond, werd de voormalige cow-boy, burgemeester. Ieder kende zijn eerlijkheid en rechtvaardigheid. En Ben Stevenson bleef een van zijn beste vrienden.

EINDE.